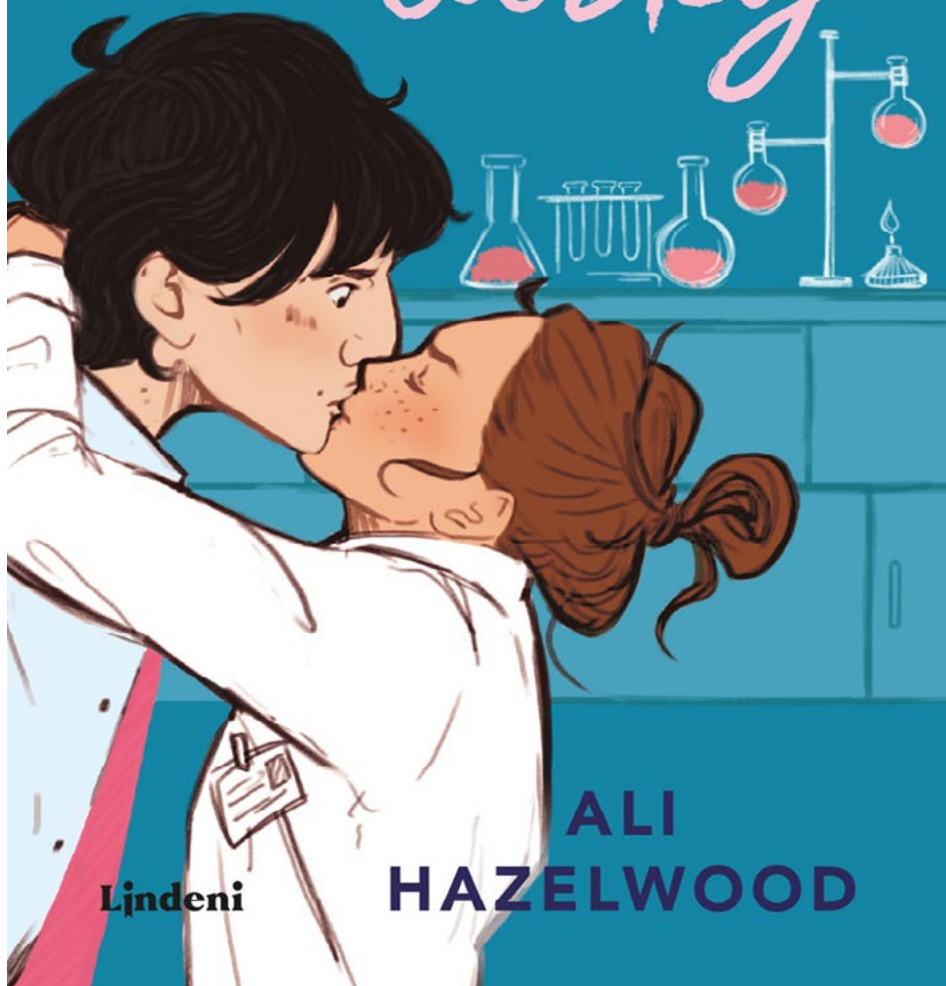

„Zábavné, sexy a inteligentné.“

MARIANA ZAPATA, bestsellerová autorka podľa *New York Times*

Hypotéza lásky

Ljndeni

ALI
HAZELWOOD

Hypotéza lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ali Hazelwood

Hypotéza lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hypotéza *lásky*

ALI HAZELWOOD

Hypotéza *lásky*

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

*Mojim ženám v odboroch STEM: Kate, Caitie, Hatun a Mar.
Per aspera ad aspera.*

hypotéza (podstatné meno)

Predpoklad alebo možné vysvetlenie vychádzajúce z obmedzeného množstva dôkazov, východisko pre ďalšie bádanie.

Príklad: Na základe dostupných informácií a doposiaľ zozbieraných dát nastolujem hypotézu, že čím ďalej sa budem držať od lásky, tým lepšie pre mňa.

Prolog

Na rovinu: čo sa týka celého doktorandského štúdia, Olive bola trochu rozpoltená.

Nie preto, že by nemala rada vedu. (Mala. Milovala vedu. Veda bola jej vášeň.) Ani pre tonu očividných varovných signálov. Bola si veľmi dobre vedomá, že upísať sa na roky nedocenených, nedostatočne platených osemdesiatihodinových pracovných týždňov zrejme *nebude* pre jej duševné zdravie najlepšie. Že trávenie nocí lopotením sa nad laboratórnym horákom, len aby odhalila nejakú triviálnosť, zrejme *nebu-
de* kľúčom k šťastiu. Že zasvätiť svoje telo a myseľ akademickým záujmom s len občasnou prestávkou na ukradnutie si nejakej tej zeme, na ktorú práve nemá zálusk nikto iný, zrejme *nebude* rozumná voľba.

Bola si toho veľmi dobre vedomá, a predsa ju nič z toho netrápilo. Alebo možno aj trápilo, tak trošku, ale s tým si vedela poradiť. V zapredaní duše tomu najnotorickejšiemu

a najubíjajúcejšiemu kruhu pekla (t. j. doktorandskému štúdiu) jej bránilo niečo iné. Teda, až kým ju nepozvali na prijímací pohovor na katedru biológie na Stanfordovej univerzite a nestretla toho chlapíka.

Chlapíka, ktorý sa jej nikdy nepredstavil.

Chlapíka, na ktorého narazila, keď sa poslepiačky dotacala na prvé vécka, čo našla.

Chlapíka, ktorý sa jej opýtal: „Len tak zo zvedavosti, máš nejaký konkrétny dôvod, prečo plačeš v mojej umyvárni?“

Olive zapišala. Pokúsila sa otvoriť zaslezené oči a len ako-tak sa jej to podarilo. Všetko bolo rozmazané. Videla iba vodnatý obrys niekoho vysokého, tmavovlasého, oblečeného v čiernom a... To bolo všetko.

„Toto... nie sú dámske toalety?“ vykoktala.

Zaváhanie. Ticho. A potom: „Nie.“ Hlas mal hlboký. Veľmi hlboký. Vážne hlboký. *Božsky* hlboký.

„Si si tým istý?“

„Áno.“

„Určite?“

„Vcelku áno, keďže je to umyváreň môjho laboratória.“

Nuž, tak na to nemala odpoveď. „Veľmi ma to mrzí. Potrebuješ...?“ Mávla rukou ku kabínke – alebo teda minimálne k miestu, kde si myslela, že sú kabínky. Oči ju pálili, aj keď ich mala zatvorené, a musela odušu žmúriť, aby štípanie zmiernila. Pokúsila sa poutierať si rukávom líca, ale jej zavinovacie šaty boli z tenkej lacnej látky, ktorá nesala ani spolovice tak dobre ako skutočná bavlna. Ach, krása chudoby.

„Potrebujem len vyliat čínidlo,“ odvetil, ale nepočula, že by sa pohol. Možno preto, že stála pred umývadlom. Alebo ju možno pokladal za nejakú čudáčku a zvažoval, že na ňu poštvie školskú ochranku. To by s jej snami o doktoráte uro-

bilo krátky proces, však? „Nepoužívame túto miestnosť ako toalety, len na vylievanie odpadu a umývanie náradia.“

„Och, pardon. Myslela som si...“ Nemyslela. Nemyslela, ako bolo jej zvykom a prekliatím.

„Si v poriadku?“ Musel byť vážne vysoký. Jeho hlas ako-by prichádzal z výšky tak tri metre nad ňou.

„Jasné. Prečo sa pýtaš?“

„Pretože plačeš. V mojej umyvárni.“

„Och, ja neplačem. No, teda, tak trochu, ale sú to len slzy, rozumieš?“

„Nie.“

Vzdychla si a oprela sa o stenu pokrytú obkladačkami. „To mám zo šošoviek. Sú mierne po záruke a v prvom rade nikdy neboli extra kvalitné. Prestala som vidieť. Vybrala som si ich, ale...“ Pokrčila plecami. S trochou šťastia jeho smerom. „Chvíľu trvá, kým sa to zlepší.“

„Nasadila si si šošovky po záruke?“ zatiahol, akoby sa ho to osobne dotklo.

„Len trošku po záruke.“

„Čo znamená trošku?“

„Neviem. Niekoľko rokov?“

„Čože?“ Spoluhlásky vyslovoval ostro a precízne. Dôrazne. Príjemne.

„Tuším len pár.“

„Len pár rokov?“

„To je v pohode. Záručné lehoty sú pre padavky.“

Prenikavý zvuk – niečo ako odfrknutie. „Záručné lehoty slúžia na to, aby som ťa nenašiel plakať u seba v umyvárni.“

Pokiaľ to nebol samotný pán Stanford, vážne by si mal tú umyváreň prestať privlastňovať.

„To je v poriadku.“ Mávla rukou. Zagúľala by očami, keby ju tak nepálili. „To štipanie zvyčajne po pár minútach prejde.“

„Chceš povedať, že si to neurobila prvý raz?“

Zamračila sa. „Čo?“

„Nasadila si šošovky po záruke.“

„Samozrejme. Šošovky nie sú lacné.“

„To ani *oči*.“

Hm. Dobrý postreh. „Počuj, nestretli sme sa už? Možno včera večer, na večeri pre uchádzačov o doktorandské štúdium...“

„Nie.“

„Nebol si tam?“

„Nie je to vyslovene moja parketa.“

„Ani kvôli jedlu zdarma?“

„Nestojí za zdvorilostné rozhovory.“

Možno držal diétu, pretože ktorý doktorand by niečo také povedal? A Olive si bola *istá*, že je doktorand – jeho namyslený, povýšenecký tón hovoril za všetko. Takí boli všetci doktorandi: mysleli si, že sú lepší ako ostatní, pretože mali pochybné privilégium vraždiť v mene vedy vínne mušky za deväťdesiat centov na hodinu. V tom neradostnom temnom pekle menom akademická obec boli doktorandi tá najväčšia zberba, takže museli presvedčiť samých seba, že sú tí najlepší. Olive mala od klinickej psychologičky ďaleko, ale toto bol učebnicový príklad obranného mechanizmu.

„Uchádzaš sa o miesto?“ spýtal sa.

„Hej. Medzi budúročnými biológmi.“ Bože, tie oči ju tak príšerne pálili! „Čo ty?“ spýtala sa, keď si k nim pritlačila dlane.

„Ja?“

„Ako dlho tu už si?“

„Tu?“ Odmlka. „Šesť rokov. Plus-mínus.“

„Och. Takže budeš niekedy teraz končiť?“

„Som...“

Všimla si jeho zaváhanie a okamžite ju bodli výčitky svedomia. „Nie, nemusíš mi nič hovoriť. Prvé pravidlo doktorandského: nepýtaj sa ostatných doktorandov, ako sú na tom s dizertačkou.“

Okamih ticha. A potom ďalší. „Áno.“

„Prepáč.“ Želala si, aby ho videla. Sociálne interakcie boli už samy osebe dosť ťažké a môcť sa chytiť ešte menej vecí bolo to posledné, čo potrebovala. „Nechcela som znieť ako tvoji rodičia na Deň vďakyvzdania.“

Ticho sa zasmial. „Od toho máš ďaleko.“

„Och.“ Usmiala sa. „Máš hrozných rodičov?“

„A ešte horšie Vďakyvzdania.“

„To máte vy Američania za to, že ste sa odtrhli od Británie.“ Natiahla ruku smerom, kde dúfala, že zhruba stojí. „Som Olive, len tak mimochodom. Skoro ako oliva.“ Začala premýšľať, či sa práve nepredstavila odtoku, keď vtom začula, že pristúpil bližšie. Dľaň, ktorá zovrela tú jej, bola suchá, teplá a taká veľká, že by sa do nej zmestila celá jej päť. Nebolo na ňom nič obyčajné. Výška, prsty, hlas.

Nebolo to vyslovene nepríjemné.

„Nie si Američanka?“ spýtal sa.

„Kanaďanka. Počuj, ak sa náhodou budeš baviť s niekým z prijímacej komisie, mohol by si si moju šošovkovú peripeitiu nechať pre seba? Asi by to na mňa ako uchádzačku nevrhlo práve najlepšie svetlo.“

„Myslíš?“ prehodil sucho.

Prebodla by ho pohľadom, keby mohla. Možno sa jej to celkom slušne darilo aj tak, pretože sa zasmial, vlastne len zafunel, ale Olive vedela, že je to smiech. A tak trochu sa jej páčil.

Pustil ju a ona si uvedomila, že mu zvierala ruku. Ups.

„Plánuješ sem nastúpiť?“ spýtal sa.

Pokrčila plecami. „Možno mi neponúknu miesto.“ Ale s doktorkou Aslanovou, u ktorej robila pohovor, si vážne sadli. Olive koktala a mrmlala oveľa menej ako zvyčajne. Navyše mala takmer perfektné priemery. Nemať život občas padlo vhod.

„Plánuješ sem nastúpiť, pokiaľ ti ponúknu miesto?“

Bola by blbá, keby nie. Koniec-koncov, bola to Stanfordova univerzita s jedným z najlepších študijných programov v oblasti biológie. Alebo si to Olive minimálne navrávala, aby nemyslela na hrôzostrašnú pravdu.

Že, pravdupovediac, bola trochu rozpoltená, čo sa týka doktorandského štúdia.

„No... možno. Musím povedať, že hranica medzi perfektnou kariérou voľbou a vyhodením celého života von oknom začína byť tenká.“

„Očividne sa prikláňaš k tomu vyhadzovaniu von oknom,“ podotkol a znel, akoby sa usmieval.

„Nie. Teda... ide o to, že...“

„Ide o to, že...?“

Zahryzla si do pery. „Čo ak nie som dosť dobrá?“ vyhlíkla. Prečo, bože, *prečo* si vylieva srdce pred týmto náhodným chlapíkom z umyvárne? A načo vlastne? Vždy keď sa o svoje pochybnosti podelila s kamoškami a so známymi, automaticky odpovedali tými istými otrepanými prázdnymi frázami. *Bude to v pohode. Dokážeš to. Verím v teba. Tento chlapík určite povie to isté.*

Je to tu.

Každú chvíľu.

Každú sekundu...

„Prečo po tom túžiš?“

Eh? „Prečo... túžim po čom?“

„Po doktoráte. Prečo ho chceš?“

Olive si odkašľala. „Odkakživa mám čínorodú myseľ a doktorandské štúdiu mi poskytnú ideálne prostredie ďalej ju zveľadovať. Naučím sa tu dôležité zručnosti uplatniteľné v rôznych...“

Odfrkol si.

Zamračila sa. „Čo je?“

„Necituj mi z kníh o tom, ako sa pripravíť na pohovor. Prečo chceš doktorát?“

„Je to pravda,“ namietla, no trochu chabo. „Chcem sa stať lepšou výskumníčkou...“

„Je to preto, že nevieš, čo iné by si robila?“

„Nie.“

„Pretože si si nenašla prácu v odbore?“

„Nie, ani som si ju nehľadala.“

„Aha,“ prehodil. Vzápätí jeho veľká rozmazaná postava pristúpila k nej a vyliala niečo do umývadla. Olive začítila závan eugenolu, pracieho prostriedku a čistej mužskej pokožky. Zvláštne príjemná kombinácia.

„Potrebujem viac slobody ako v práci.“

„V akademickej obci veľa slobody mať nebudeš.“ Jeho hlas prichádzal zblíža, akoby ešte neodstúpil. „Budeš si musieť prácu financovať výskumnými grantmi, pri ktorých budeš mať absurdné množstvo konkurentov. V zamestnaní s osemhodinovou pracovnou dobou, kde slovo *víkend* aj niečo znamená, by si zarábala lepšie.“

Olive sa zamračila. „Chceš ma presvedčiť, aby som to miesto odmietla? Je toto nejaká kampaň proti ľuďom nosiacim šošovky po záruke?“

„Vôbec.“

Počula jeho úsmev.

„Budem ti veriť, že to bol len omyl.“

„Nosím ich *celý čas* a takmer nikdy...“

„Očividne jeden z dlhého radu omylov.“ Vzdychol si. „Ide o toto: netuším, či si dostatočne dobrá, ale kladieš si nesprávnu otázku. Akademická obec je veľa muziky za málo peňazí. Podstatné je mať dosť dobrý dôvod, prečo v nej chceš pôsobiť. Tak teda: prečo doktorát, Olive?“

Premýšľala nad tým a premýšľala a premýšľala. A potom opatrne odpovedala: „Mám otázku. Špecifickú výskumnú otázku. Niečo, na čo chcem prísť.“ Tak. Hotovo. To bola jej odpoveď. „Niečo, pri čom sa obávam, že ak to neobjavím ja, neobjaví to nikto iný.“

„Otázku?“

Zacítila závan vzduchu a uvedomila si, že chlapík sa oprel o umývadlo.

„Áno.“ Vyschlo jej v ústach. „Niečo, na čom mi záleží. A nezverila by som to nikomu inému. Pretože nikto iný sa tomu zatiaľ nevenoval. Pretože...“ *Pretože sa stalo niečo zlé a ja chcem prispieť k tomu, aby sa to nestalo znova.*

Ťažké myšlienky pred neznámym človekom a navyše v temnote za zatvorenými očami. Pootvorila ich. Stále videla rozmazane, ale pálenie z veľkej časti ustúpilo. Chlapík sa na ňu pozeral. Síce bol na okrajoch rozmazaný, ale jednoznačne bol *tam* a trpezlivo čakal, až bude pokračovať.

„Je to pre mňa dôležité,“ zopakovala. „Výskum, ktorý chcem robiť.“ Olive mala dvadsaťtri a bola na svete sama. Netúžila po víkendoch ani po slušnej výplate. Túžila sa vrátiť späť v čase. Túžila sa cítiť menej osamelo. Ale keďže to nebolo možné, stačí jej, ak napraví, čo sa dá.

Prikývol, no nič nepovedal, vystrel sa a urobil niekoľko krokov k dverám. Očividne odchádzal.

„Je to dosť dobrý dôvod na to, aby som šla na doktorandské?“ zavolala za ním. Hnevalo ju, že znie, akoby zúfalo tú-

žila po jeho súhlase. Možno si práve prechádzala nejakou existenčnou krízou.

Zastal a pozrel sa na ňu. „Ten najlepší.“

Zdalo sa jej, že sa usmieva. Alebo niečo podobné.

„Veľa šťastia na pohovore, Olive.“

„Vďaka.“

Bol už takmer vonku z miestnosti.

„Možno sa budúci rok uvidíme,“ vypadlo z nej, pričom sa mierne začervenala. „Ak ma zoberú. A ty dovedy nedoštuduješ.“

„Možno,“ počula ho povedať.

Vzápätí chlapík zmizol. A Olive sa nikdy nedozvedela, ako sa volal. Ale keď jej o niekoľko týždňov neskôr katedra biológie Stanfordovej univerzity ponúkla miesto, prijala ho. Bez váhania.

Prvá kapitola

♥ **HYPOTÉZA:** Keď dostanem na výber medzi A (mierne nepríjemná situácia) a B (kolosálna katastrofa s devastujúcimi následkami), nepochybne si vyberiem B.

O dva roky a jedenásť mesiacov neskôr

Na Olivinu obranu: nezdalo sa, že by tomu chlapíkovi bozk prekážal.

Chvíľu mu trvalo, kým našiel správnu polohu, čo bolo vzhľadom na náhlosť situácie absolútne pochopiteľné. Bola to trápna, nepríjemná, strastiplná minúta, počas ktorej Olive pritláčala pery k tým jeho a zároveň sa ňaťahovala do výšky, čo jej špičky stačili, aby udržala ústa zároveň s jeho tvárou. *Musí byť taký vysoký?* Ich bozk zrejme vyzeral, akoby sa zrazili hlavami, a Olive bola čoraz nervóznejšia, že jej plán nevyjde. Jej kamoška Anh, ktorú pred pár sekundami zazrela mieriť k nim, na nich len pozrie a okamžite pochopí, že Olive a muž, s ktorým sa bozkáva, ani náhodou nie sú dvojica na rande.

Potom sa ten mučivo pomalý okamih skončil a ten bozk... sa zmenil. Chlapík sa prudko nadýchol a trochu sklonil hlavu,

takže Olive sa konečne prestala cítiť ako opica lezúca na baobab, a ruky – veľké a na klimatizovanej chodbe príjemne teplé – jej ovinul okolo pása. Posunul ich o pár centimetrov vyššie, zovrel jej hrudník a pritiahol si ju k sebe. Nie príliš blízko, nie príliš ďaleko.

Tak akurát.

Bola to skôr dlhá pusa, ale bola príjemná a Olive na niekoľko sekúnd zabudla na množstvo vecí vrátane skutočnosti, že sa lepí na náhodného a neznámeho chlapíka. Že sotva stihla zašepkať: „Môžem vás pobožkať, prosím?“ A vrhla sa naňho. Že to pôvodne celé spískala v nádeji, že oklame Anh, svoju najlepšíu kamošku na celom svete.

Ale dobré bozky také bývajú: na chvíľu pri nich zabudnete na svet. Olive sa pristihla, že sa opiera o pevnú, širokú hrud', tvrdú ako skala. Prešla rukami od ostro rezanej čeľuste do prekvapivo hustých jemných vlasov a potom... potom sa počula vzdychnúť, akoby jej došiel dych, a vtedy ju to priam ovalilo, to pochopenie, že... Nie. Nie.

Nie, nie, *nie*.

Nemala by si to užívať. S náhodným chlapíkom a tak.

Prudko sa nadýchla, odtlačila sa od neho a horúčkovito sa poobzerala po Anh. V modrastom svetle chodby pri biologických laboratóriách o jedenástej večer nebolo po jej kamoške ani stopy. Zvláštne. Olive si bola istá, že ju pred pár sekundami videla.

Na druhej strane muž, s ktorým sa bozkávala, stál priamo pred ňou, pery mal pootvorené, hrud' sa mu dvíhala a v očiach sa mu niečo zvláštne ligotalo – a to bola presne tá chvíľa, keď na ňu doľahla váha toho, čo práve spravila. *Koho* práve...

No doriti.

No... doriti.

Pretože doktor Adam Carlsen bol vychýrený kretén.

Tento fakt sám osebe nebol taký výnimočný, pretože každý, kto mal vyšší titul ako bakalár (Olivin prípad, bohužiaľ) a chcel si svoje miesto v akademickej obci udržať, musel byť do istej miery kretén, pričom členovia pedagogického zboru rozhodne boli na pyramíde kreténosti na samom vrchole. Na druhej strane doktor Carlsen... bol výnimočný. Aspoň podľa toho, čo sa o ňom povrávalo.

Bol dôvodom, prečo musel Olivin spolubývajúci Malcolm znova začať s dvoma výskumnými projektmi prakticky od nuly a pravdepodobne bude končiť o rok neskôr. Strašiak, pre ktorého sa Jeremy pred postupovou skúškou od nervov povracal. Jediný vinník, prečo polovica študentov katedry musela odložiť obhajobu záverečnej práce. Joe, ktorý kedysi chodil do Olivinho ročníka a každý štvrtkový večer ju brával na premietania rozmazaných európskych filmov s miniatúrnymi titulkami, pracoval ako výskumný asistent v Carlenovom laboratóriu, až kým sa pred šiestimi mesiacmi nerozhodol „z istých dôvodov“ seknúť so školou. Bolo to zrejme dobré rozhodnutie, keďže väčšina Carlenových zvyšných asistentov mala večne roztrasené ruky a často vyzerala, ako by rok nespala.

Doktor Carlsen možno bol mladá akademická rocková hviezda a génus v oblasti biológie, ale zároveň bol krutý a prehnane kritický a spôsob jeho vyjadrovania a vystupovania jasne svedčil o tom, že sa pokladá za jediného človeka, ktorý na katedre biológie na Stanfordovej univerzite odvádzajú dostatočnú vedeckú prácu. Možno aj na celom svete. Bol to notoricky náladový, protivný, desivý hajzel.

A Olive ho práve pobozkala.

Nebola si istá, ako dlho sa ticho medzi nimi tiahlo, vedela iba, že ho prelomil on. Stál pred ňou, s tmavými očami a ešte tmavšími vlasmi pôsobil až absurdne desivo, a hľadel na ňu

z výšky stoosemdesiat aj bohviekoľko centimetrov – musel byť tak o pol hlavy vyšší ako ona. Na tvári sa mu usadil zamračený výraz, ktorý spoznávala z katedrového seminára, výraz, s ktorým zvyčajne zdvíhal ruku, aby poukázal, kde konkrétne sa vraj rečník kriticky mylil.

Adam Carlsen. Ničiteľ výskumníckych kariér, počula raz Olive povedať svoju školiteľku.

Nič sa nedeje. Všetko je v pohode. Totálne v pohode. Buď predstierať, že sa nič nestalo, slušne mu kývne hlavou a potom odtiaľto zdúchne. Áno, perfektný plán.

„Vy ste ma...? Práve ste ma pobožkali?“ Znel zmätene a možno trochu zadýchane. Pery mal plné, oblé a... Bože. Pobožkala ho. Olive sa z toho, čo práve spravila, nemala ako vykrútiť.

Ale aj tak to stálo za skúšku.

„Nie.“

Prekvapivo sa zdalo, že to funguje.

„Och. Dobre.“ Carlsen prikývol a otočil sa. Vyzeral mierne dezorientovane. Prešiel po chodbe pár krokov a dorazil k fontánke s vodou, kam možno pôvodne mieril.

Olive si začínala myslieť, že sa jej to prepečie, keď vtom zastal a so skeptickým výrazom sa otočil.

„Ste si istá?“

Dokelu.

„No...“ Skryla si tvár do dlaní. „Nie je to tak, ako to vyzerá.“

„Dobre. Len... Dobre,“ zopakoval pomaly. Hovoril hlbokým a tichým hlasom, ako keby sa začínal hnevať. Možno sa už hneval. „O čo tu ide?“

Nemala šancu vysvetliť to. Akýkoľvek normálny človek by Olivinu situáciu pokladal za zvláštnu, ale Adam Carlsen, pre ktorého bola empatia slabá a nie silná stránka povahy,

by to nikdy, naozaj nikdy nepochopil. Spustila ruky k bokom a zhlboka sa nadýchla.

„Viete... Počujte, nechcem byť neslušná, ale vážne to nie je vaša vec.“

Chvíľu na ňu hľadel a potom prikývol. „Áno. Samozrejme.“ Musel upadať do svojej typickej nálady, pretože z hlasu mu vyprchalo prekvapenie a znel ako zvyčajne, čiže sucho. Lakonicky. „Vrátim sa do pracovne a začnem písať sťažnosť na základe hlavy deväť.“

Olive si uľavene vydýchla. „Dobre. To by bolo super, keďže... Počkať. Čože?“

Naklonil hlavu. „Hlava deväť je federálny zákon, ktorý chráni pred sexuálnym obťažovaním v akademickom prostredí...“

„Viem, čo je hlava deväť.“

„Aha. Takže ste sa ju vedome rozhodli ignorovať.“

„Ja... Čože? Nie. Nie, nerozhodla!“

Pokrčil plecami. „V tom prípade som sa musel pomýliť. Musel ma obťažovať niekto iný.“

„Obťažovať... Neobťažovala som vás.“

„Pobozkali ste ma.“

„Ale nie *naozaj*.“

„Bez toho, aby ste ma požiadali o dovolenie.“

„Opýtala som sa, či vás môžem pobozkať!“

„A potom ste to spravili bez toho, aby ste počkali na moju odpoveď.“

„Čože? Povedali ste áno.“

„No dovoľte?“

Zamračila sa. „Opýtala som sa, či vás môžem pobozkať, a vy ste povedali áno.“

„To nie je pravda. Opýtali ste sa, či ma môžete pobozkať, a ja som si odfrkol.“

„Som *presvedčená*, že som vás počula povedať áno.“

Zdvihol jedno obočie a Olive sa na okamih zasnivala, že niekoho utopí. Doktora Carlsena. Seba. Obe možnosti zneli lákavo.

„Počujte, fakt ma to mrzí. Celé to bolo divné. Nemôžeme zabudnúť, že sa to vôbec stalo?“

Hodnú chvíľu na ňu hľadel, na ostro rezanej tvári sa mu usadil vážny výraz a tiež niečo, čo nevedela úplne rozlúštiť, pretože ju znova až príliš zamestnávali myšlienky na to, aký je brutálne vysoký a široký. Skrátka masívny. Olive bola vždy štíhla, takmer až vychudnutá, ale dievčatá merajúce stosedemdesiat centimetrov sa len málokedy cítia drobnú. Aspoň kým sa neocitnú pri Adamovi Carlsenovi. Samozrejme, vedela, že je vysoký, vídavala ho na katedre alebo kráčať po areáli školy, chodievala s ním výťahom, ale nikdy sa nerozprávali. Nikdy pri sebe nestáli takto blízko.

Až na tú chvíľu pred pár sekundami, Olive, keď si mu jazykom zašla takmer až do...

„Je všetko v poriadku?“ spýtal sa. Znel takmer znepokojene.

„Čože? Áno. Áno, je.“

„Pretože,“ pokračoval pokojne, „bozkávať sa o polnoci s cudzími ľuďmi vo vedeckom laboratóriu môže byť príznakom, že nie je.“

„Je.“

Carlsen zamyslene prikývol. „Dobre. Očakávajte v priebehu nasledujúcich dní mail.“ Vykročil okolo nej a ona sa otočila a zakričala naňho:

„Ani ste sa neopýtali, ako sa volám!“

„Som si istý, že sa to dá zistiť, keďže ste na vstup do labákov po vyučovaní museli použiť svoju kartu. Dobrú noc.“

„Počkajte!“ Načiahla sa a chytila ho za zápästie. Okamžite zastal, aj keď bolo očividné, že by sa jej mohol ľahko vy-

trhnúť, a vrhol významný pohľad na miesto, kde sa jej prsty dotýkali jeho pokožky – priamo pod náramkovými hodinkami, ktoré zrejme stáli polovicu jej ročného platu. Alebo celý.

Okamžite ho pustila a o krok odstúpila. „Prepáčte, nechcela som...“

„Ten bozk. Vysvetlite ho.“

Olive si zahryzla do spodnej pery. Bola v riti. Musela mu to vysvetliť. „Anh Phamová...“ Obzrela sa, aby sa uistila, že Anh je naozaj preč. „Baba, ktorá prechádzala okolo. Doktorandka na katedre biológie...“

Carlsen nedal najavo, že by Anh poznal.

„Anh má...“ Olive si zastrčila za ucho prameň hnedých vlasov. Toto bol ten bod, v ktorom to začínalo byť trápne. Komplikované a trochu detinské. „Chodila som s jedným chalanom z katedry. S Jeremym Langleym, je ryšavý a pracuje u dok... V každom prípade, šli sme párkrát spolu von a potom som ho pozvala na Anhinu narodeninovú oslavu a oni si celkom sadli a...“

Olive zatvorila oči. Čo pravdepodobne nebol dobrý nápad, pretože teraz sa jej na viečka premietalo, ako si jej najlepšia kamoška a chalan, s ktorým bola na rande, jeden druhého doberajú v bowlingovej hale, akoby sa poznali odjakživa, nachádzajú nekonečné témy na rozhovor, smejú sa a potom, ku koncu večera, Jeremy sleduje pohľadom každý Anhin pohyb. Bolo až bolestivo zrejmé, po ktorej z nich ide. Olive mávla rukou a pokúsila sa usmiať.

„V skratke, keď sme sa s Jeremym rozišli, pozval von Anh. Odmietla, lebo... baby také veci robia, ale vidím, že sa jej *vážne* páči. Bojí sa, že mi ublíži, a bez ohľadu na to, koľkokrát jej poviem, že je to v poriadku, neverí mi.“

Nehovoriac o tom, ako som ju minule počula nášmu kamošovi Malcolmovi povedať, že Jeremy je super, ale nikdy by

ma nehradila tým, že by s ním šla von, a znela tak zronene, sklamane a neisto, vôbec nie ako rázna, večne odhodlaná Anh, na ktorú som zvyknutá.

„Takže som klamala, že už chodím s niekým iným. Pretože Anh patrí k mojim najbližším kamošom a nikdy som nevidela, že by sa jej nejaký chalan takto páčil, a chcem pre ňu všetko dobré, čo si zaslúži, a som si istá, že ona chce to isté pre mňa, a...“ Olive sa pristihla, že tára dve na tri, a Carlse-na to očividne vôbec nezaujímal. Stíchla a prehltila, aj keď mala v ústach sucho. „Dnes večer... Povedala som jej, že som dnes večer na rande.“

„Aha.“ Na tvári mal nerozlúštiteľný výraz.

„Ale nie som. Takže som sa rozhodla prísť sem a robiť na experimente, ale zjavila sa tu aj Anh. Nemala tu byť. Lenže bola. Šla týmto smerom. A ja som... no... spanikárila.“ Olive si prešla rukou po tvári. „Nerozmýšľala som.“

Carlson nič nepovedal, ale jeho pohľad vravel *všimol som si*.

„Len som ju potrebovala presvedčiť, že som na rande.“

Prikývol. „Takže ste pobožkali prvého človeka, ktorého ste zbadali na chodbe. Dokonale logické.“

Olive sa zaškľabila. „No, keď to poviete takto, možno to nebola moja najsvetlejšia chvíľka.“

„Možno.“

„Ale nie je to také zlé! Som si istá, že nás Anh videla. Bude si myslieť, že som s vami bola na rande, a s trochou šťastia si uvedomí, že pokojne môže ísť von s Jeremym, a...“ Pokrútila hlavou. „Počujte, vážne, vážne ma ten bozk mrzí.“

„Vážne?“

„Prosím, nepodávajte tú sťažnosť. Naozaj som si myslela, že ste povedali áno. Prisahám, že som nechcela...“

Zrazu na ňu doľahla váha toho, čo práve spravila. Pobožkala náhodného chlapíka, chlapíka, ktorý bol zhodou okol-

ností notoricky najhnusnejší vyučujúci na katedre biológie. Pomýlila si odfrknutie s dovolením, prakticky sa naňho vrhla v strede chodby a on na ňu teraz tak zvláštne zamyslene hľadí, je taký veľký a sústredený a stojí blízko pri nej...

Doriti.

Možno to bolo tým, že bolo tak neskoro. Možno to bolo tým, že poslednú kávu mala pred šestnástimi hodinami. Možno to bolo tým, že na ňu Adam Carlsen hľadel *takto*. Zrazu toho na ňu bolo príliš.

„Vlastne máte absolútnu pravdu. A mňa to veľmi mrzí. Ak máte pocit, že som vás sexuálne obťažovala, mali by ste sa sťažovať, pretože je to fér. Bol to príšerný čin, a hoci som v skutočnosti nechcela... Je úplne jedno, čo som tým sledovala, podstatné je, ako to vnímate vy...“

Sakra, sakra, sakra!

„Ja teda pôjdem, dobre? Ďakujem a... veľmi, veľmi ma to mrzí.“ Olive sa zvrtila na podpätku a rozbehla sa po chodbe.

„Olive!“ počula ho zakričať. „Olive, počkajte...“

Nezastala. Prešprintovala dole schodmi na prízemie, vyletela z budovy a rozbehla sa po chodníkoch striedmo osvetleného areálu Stanfordovej univerzity, prešla okolo baby so psom na vôdzke a skupiny študentov smejúcich sa pred knižnicou. Bežala, až kým sa neocitla pred dverami svojho bytu, a len čo ich otvorila, zamierila priamo do svojej izby, dúfajúc, že sa vyhne spolubývajúcemu a komukoľvek, koho tu dnes možno má.

Až keď sa zvalila na posteľ a zahľadela sa na fosforeskujúce hviezdičky nalepené na strope, uvedomila si, že zabudla skontrolovať svoje laboratórne myši. Zabudla si na stole počítač a niekde v labáku nechala aj sveter. A navyše jej ani len nenapadlo zastaviť sa v obchode a kúpiť Malcolmovi na zajtra ráno sľúbenú kávu.

Doriti. To bol ale katastrofálny deň!

Vôbec si neuvedomila, že ju doktor Adam Carlsen – vychýrený kretén – oslovil krstným menom.

Druhá kapitola

♥ **HYPOTÉZA:** Akákoľvek klebeta o mojom lúboštnom živote sa rozšíri rýchlosťou priamo úmernou mojej túžbe udržať túto klebetu v tajnosti.

Olive Smithová bola talentovaná študentka v treťom ročníku doktorandského štúdia na jednej z najlepších katedrií biológie v krajine, katedre, na ktorej študovalo viac než sto študentov vyšších stupňov a zdanlivo milión budúcich bakalárov. Netušila, koľko vyučujúcich na katedre pôsobí, ale vzhľadom na počet poštových schránok v miestnosti s kopírkami sa domnievala, že odhadom „priveľa“ nič nepokazí. Na základe toho dospela k záveru, že ak ju smola interagovať s Adamom Carlsenom nepostihla počas dvoch rokov pred Osudným večerom (od bozkávacieho incidentu ubehlo len niekoľko dní, ale Olive už vedela, že si bude ten piatok až do smrti pamätať ako Osudný večer), existovala reálna šanca, že by mohla doštudovať bez toho, aby sa jej s ním ešte niekedy skrížili cesty. Vlastne si bola pomerne istá, že Adam Carlsen nielenže netuší, kto je, ale zároveň to ani nebude mať chuť zisťovať, a zrejme už zabudol na všetko, čo sa stalo.

Pokiaľ sa teda, samozrejme, katastroficky nemýli a on tú sťažnosť naozaj nepodá. V tom prípade ho zrejme predsa len uvidí, keď bude priznávať vinu pred federálnym súdom.

Olive usúdila, že sa môže stresovať tým, koľko ju to všetko bude stáť, alebo sa môže sústrediť na naliehavejšie záležitosti. Napríklad na približne päťsto slajdov, ktoré si musí pripraviť na neurobiológiu, ktorú bude vyučovať ako pedagogická asistentka v jesennom semestri, začínajúcim sa o necelé dva týždne. Alebo na odkaz, ktorý jej ráno nechal Malcolm, že videl pod kredenc zaliezť švába, hoci mali všade po byte nastražené pasce. Prípadne na to najdôležitejšie: fakt, že vo svojom výskumnom projekte dorazila do kritického bodu a zúfalo potrebovala väčšie, výrazne lepšie vybavené laboratórium. Inak jej potenciálne prelomová a klinicky relevantná štúdia skončí schnúť na Petriho miskách v boxe na zeleninu v jej chladničke.

Otvorila počítač s nutkaním vygúgliť si „orgány, bez ktorých sa dá žiť, a koľko si za ne pýtať“, ale zaujalo ju dvadsať nových mailov, ktoré dostala, kým mala plné ruky práce so svojimi pokusnými zvieratkami. Väčšina bola od predátor-ských časopisov, falošných nigérijských princov a jeden prišiel od spoločnosti vyrábajúcej lesk na pery, ktorej newsletter začala pred šiestimi rokmi odoberať, aby dostala rúž zdarma. Olive ich rýchlo označila ako prečítané, aby sa čo najskôr mohla vrátiť k experimentom, a potom si všimla, že jedna zo správ je v skutočnosti odpoveď na niečo, čo odoslala. Odpoveď od... *No doriti. No doriti!*

Klikla na ňu s takou vervou, až si takmer vyvrtila ukazovák.

Dnes, 15.15

OD: Tom-Benton@harvard.edu

KOMU: Olive-Smithova@stanford.edu

PREDMET: Re: Projekt zameraný na skrining rakoviny pankreasu

Olive,
ten projekt sa mi páči. Zhruba o dva týždne budem
na Stanfordovej. Čo keby sme sa o ňom porozprávali?

Pekný deň!
TB

doc. Tom Benton, PhD.
Katedra biologických vied, Harvardova univerzita

Srdce jej vynechalo úder. Potom sa rozbehlo opreteký. Vzápätí takmer zastalo. A následne cítila, ako jej vo viečkach pulzuje krv, čo nemohlo byť zdravé, ale... áno. Áno! Mala záujemcu. Takmer. Pravdepodobne? Možno. Rozhodne možno. Tom Benton povedal „dobré“. Povedal, že to znie „dobré“. Muselo to byť „dobré“ znamenie, však?

Zamračila sa, prescrollovala dole a znovu si prečítala mail, ktorý mu poslala pred niekoľkými týždňami.

7. júla, 8.19

OD: Olive-Smithova@stanford.edu

KOMU: Tom-Benton@harvard.edu

PREDMET: Projekt zameraný na skríning rakoviny
pankreasu

Vážený doktor Benton,
volám sa Olive Smithová a som doktorandka na katedre
biológie na Stanfordovej univerzite. Venujem sa výskumu
zameranému na rakovinu pankreasu, predovšetkým
na hľadanie neinvazívnych, cenovo dostupných
detekčných nástrojov, ktoré by mohli viesť k včasnej
liečbe a vyššej šanci na prežitie. Mám sľubné výsledky

z práce s krvnými biomarkermi. (O mojich predbežných výsledkoch si môžete prečítať v recenzovanej štúdií, ktorú prikladám. Novšie, ešte nepublikované zistenia som prihlásila na tohtoročnú konferenciu Spoločnosti pre biologické objavy, práca zatiaľ nebola prijatá, ale prikladám na prečítanie abstrakt.) Mojm ďalším krokom bude pokračovať s dodatočnými výskumami, ktorými určím, či je moja testovacia metóda použiteľná.

Laboratórium, v ktorom momentálne pôsobím (pod vedením doktorky Aysegul Aslanovej, ktorá o dva roky odchádza do dôchodku), nanešťastie nemá finančné zdroje a vybavenie, ktoré by mi umožnili pokračovať. Doktorka Aslanová mi odporúča nájsť si väčšie laboratórium zamerané na výskum rakoviny, v ktorom by som mohla počas nasledujúceho akademického roka zbierať potrebné dáta. Na ich analýzu a vyhodnotenie by som sa vrátila na Stanfordovu. Som veľkou fanúšičkou Vašich prác na tému rakoviny pankreasu a chcela by som sa spýtať, či by som mohla pokračovať vo svojej práci vo Vašom laboratóriu na Harvardovej.

V prípade záujmu Vám o svojom projekte rada poviem viac.

S pozdravom
Olive

Olive Smithová
študentka doktorandského štúdia
Katedra biológie, Stanfordova univerzita

Ak Tom Benton, hviezda na poli výskumu rakoviny, príde na Stanfordovu a venuje Olive desať minút svojho času,

mohla by ho presvedčiť, aby jej pomohol s jej výskumnou peripetiou.

Teda... možno.

Olive šlo robenie výskumu oveľa lepšie ako vysvetľovanie jeho dôležitosti ostatným. Vedecká komunikácia a akékoľvek vystupovanie na verejnosti boli rozhodne jej veľmi slabou stránkou. Ale dostala šancu ukázať Bentonovi svoje sľubné výsledky. Mohla by vymenovať klinické výhody svojej práce a vysvetliť, ako málo jej stačí k tomu, aby so svojím projektom zahviezdila. Potrebovala by len tiché miestečko za stolom v kútiku jeho laboratória, pár stoviek jeho laboratórnych myší a neobmedzený prístup k jeho dvadsaťmiliónovému elektrónovému mikroskopu. Benton si ani nevšimne, že je tam.

Olive zamierila na prestávku a v duchu si pripravovala oduševnený prejav o tom, ako je ochotná používať jeho laboratória iba v noci a obmedziť svoju spotrebu kyslíka na menej ako päť nádychov za minútu. Naliala si šálku odstátej kávy, a keď sa otočila, zbadala, že sa na ňu niekto mračí.

Tak strašne ňou trhlo, až sa takmer popálila.

„Ježiši!“ Pritisla si ruku k hrudi, zhlboka sa nadýchla a zovrela svoj Scooby-Doo hrnček. „Anh... Hrozne si ma vystrašila.“

„Olive...“

Zlé znamenie. Anh ju nikdy nevolala Olive – nikdy, pokiaľ ju nehrešila za to, že si obhrýza nechty až do kože alebo že večeria vitamínové želé cukríky.

„Čau! Čo si porábala...“

„Ten večer.“

Doriti. „... cez víkend?“

„Doktor Carlsen.“

Doriti, doriti, doriti. „Čo je s ním?“

„Videla som vás spolu.“

„Och. Vážne?“ Olivino prekvapenie znelo až bolestivo silene, dokonca aj jej vlastným ušiam. Možno sa mala na strednej prihlásiť do divadelného a nie do každého možného športového krúžku.

„Áno. Tu na katedre.“

„Och. Hej. Uhm, nevidela som ťa, inak by som ťa pozdravila.“

Anh sa zamračila. „Ol... Videla som ťa. Videla som ťa s Carlsonom. A viem, že to veľmi dobre vieš, pretože sa mi vyhýbaš.“

„Nevyhýbam.“

Anh ju obdarila jedným zo svojich pôsobivých pohľadov hovoriacich *toto ti nezožeriem*. Zrejme tým istým, ktorý použila ako predsedníčka študentského senátu, prezidentka Stanfordskej asociácie žien vo vede a vedúca oddelenia aktívnej pomoci v Organizácii černošských, domorodých a nebelošských vedcov. Neexistoval boj, ktorý by Anh nevyhrala. Bola desivá a nezlomná a Olive to na nej milovala – ibaže nie práve teraz.

„Nie? Dva dni mi neodpovedáš na správy. Inokedy si píšeme každú chvíľu.“

Písali si. Stále. Olive si prehodila hrnček do druhej ruky, aby natiahla čas. „Mala som... veľa práce?“

„Veľa práce?“ Anh zdvihla obočie. „S bozkávaním Carlsona?“

„Och, hm, toto... To bol len...“

Anh prikývla, akoby ju nabádala, nech tú vetu dopovie. Keď začalo byť zrejmé, že to Olive nespraví, Anh pokračovala namiesto nej:

„Neuraz sa, Ol, ale bol to ten najbizarnejší bozk, aký som kedy videla.“

Pokoj. Neapanikár. Nič nevie. Nemá to ako vedieť. „O tom pochybujem,“ bránila sa Olive chabo. „Vezmi si ten bozk dole hlavou zo Spider-Mana. Ten bol oveľa bizarnejší ako...“